

# סבין בין היורכיים

הקדימה לו מבוא מפורט ותירגמה את חלק הארי שבו: ריבקה ידלץ. היא הקפידה להגיש לקורא כדבריה את "מצריים של בשר ודם".

המאמר הבא של הפמיניסטית המפורסמת נוואל אל-סעדאוי, מתאר את החוויה הקשה ביותר העוברת על האשה המצרית: כריתת הדגדגן. עליפי המסורת העממית האפריקאית נעשה הדבר כדי לרסן את דחפיה המיניים של האשה. להקטין את הנאתה ולעשותה נאמנה לנבר שלה.

מינהג זה עודנו נפוץ בכפרים. אף כי בעיר הוא הולך ונעלם.

ה"מיזרחנים" ה"ערביסטים" וה"מומחים" למיני-הם העוסקים בעולם הערבי. נוהגים להפיץ מזה שנים ניתוחים יבשים. הכללות ודיעות קדומות. לא פעם הם גם נופלים בעצמם קורבן לסטריאוטיפים שיצרו במשיכת-קולמוס.

בניגוד גמור למסורת קלוקלת ומזיקה זאת. החליט המכון על-שם הרי טרומן באוניברסיטה העברית בירושלים לפרסם את הספר המצויין דיוקן מצרי שכולו תרגום של דיבריהגות סיפורת והומור. מפי המצרים עצמם. יש בספר מטעמה של מצריים ומרוחה. תיאור הליכותיו של האדם המצרי מכאוביו ותיקנותיו. מראות הרחוב והבית. ערכה את הספר



מצריות שמרניות ברחוב בקאהיר  
-אמי עמדה עם הזרים האלה וחייכה-

סבלו מדלקות חריפות או כרוניות בשל הודרמות הפצע, או מבעיות נפשיות ומיניות. (כאן בא קטע שבו מתארת

השכלה גבוהה. יתר על כן, בשנה היא (1939), הוא היה המפקח על החינוך במחוז אל-מנופייה. אמי למרה בבית-ספר צרפתי, לפני שאביה, שהיה

קצר, בטרם נלקחה לחדר-האמבטיה, וכמו הבנו יחד באותו הרגע את אסוננו, אסון הולדתנו לאותו מין. מין הנקבות, החורץ את גורלנו האומלל, ונוהג



מצרית מודרנית במישרד

- כאילו לא שחטו את בתה זה עתה!

המחברת את גירסת-המילה המקור בלת בסודאן, שבה נתקלה בבג' רותה, כרופאה: עבוד שבמצריים כורתים את הדגדגן לבדו. נהוג בסודאן לגדוע את כל איברי-המין החיצוני, על שתי השפתיים הגדולות והשתיים הקטנות, ותופרים את כל פתח הנרתיק. בלילה-הכלולות יש לחתוך את מקום התפר במכשיר חד. במיקרה של גירושין, תופרים את המקום שנית, פן תתפתח האשה הגרושה ליחסים שמחוץ לנישואין.) למרות היותי רופאה ואשה מש' כילה, לא יכולתי להבין: מדוע עושים מעשים מכוערים אלה בכנות? פעמים הרבה שאלתי את עצמי: מדוע? ולא מצאתי מענה. ופעמים הרבה ניקרה במוחי השאלה, עוד בהיותי ילדה קטנה: מדוע? מדוע עשו זאת לי ולאחיותיי, הבנות?

## כלי מישחק

מדוע הם מפלים לטובה את אחי, באוכל ובלבוש, במתנות-הגן וכי חופש לצאת מהבית? מדוע צוחק אחי בקול רם. מניע את רגליו בחופשיות, רץ ומשחק ככל העולה על רוחו, ואילו אני — בת. והבת אסור לה להביט בעיני אנשים, ועליה להשפיל מבטה. כשהיא צוחקת, אסור לה להשמיע קול, ועליה לחייך בלבד. וכשהיא משחקת,

הממונה על הגיוס לצבא, השיאה. אולם המינהג של מילת הבת היה נפוץ, ולא היתה בת, בין בעיר בין בכפר, שנמלטה ממנו. שאלתי את חברותיי בבית-הספר, אחרי שהחלמתי וחרותי ללימודי, ר' התברר לי כי כולן נימולו, בין אם היו מן המעמד הגבוה, הבינוני, או הבינוני-גבוה. כאשר לכפר ולמישפחות הע' ניות, שאלתי את בנות כפרי, ומצאתי שכולן נימולו.

מינהג זה עודנו נפוץ בכפר עד היום, וגם בעיר רבים עושים מחזיקים בו, אף כי ההשכלה והמודעות הרבה יותר מביאים כמה מן ההורים להימנע מלעשותו בבנותיהם.

אירוע המילה רדף אותי כסיוטי הלילה. לא ידעתי בדיוק מה צפוי לי בעתיד, והאם יש דברים אחרים שצופנים עבורי אמי, אבי או סכתי, או החברה מסביבי, אשר החדירה להכרתי, מאז נפקחו עיניי אל החיים, כי אני בת. וכאשר מישהו מבטא את המילה "בת", אין הוא מחייך.

גם לאחר שבגרתי ונעשיתי רופאה, בשנת 1955, לא שכחתי אירוע מכאיב זה, אשר אימלל את ילדותי ומנע ממני כנעוריי ובנישואיי חיים מיניים ונפשיים מלאים. הסיוט המשיך לרדוף אותי בחלומותיי, במיוחד כשהייתי רופאה צעירה ועברתי בכפר, כאשר היו מביאים אליי ילדות שותתות-דם בעיקבות המילה. בנות רבות דיממו למוות בגלל מינהג מכוער זה, ואחרות

אותנו ביד-ברזל קרה למקום שבו עוקרים חלקים מגופנו.

## סיוטי לילה

מישפחתי לא היתה מישפחה מצרית נבערת. אבי היה בעל



הייתי בבת שש. ישנתי במיטת-החמה, שקועה בחלומות-ילדות מתוקים, כאשר חשתי יד קרה, גסה, גדולה, בעלת ציפורניים מזוהמות שחורות, נשלחת ואוחזת בי, ויד שניה, דומה לראשונה, חוסמת את פי, ואוטמת אותו ככוח לבל אצעק. נשאו אותי לחדר-האמבטיה. אינני יודעת כמה היו, ואינני זוכרת את פניהם או האם היו הללו גברים או נשים. הכל כוסה ערפל שחור, ואולי גם קשרו את עיניי. כל מה שחרר להכרתי או היתה אותה אחיות-ברזל שבה אחוז בראשי, בורעות ובירכיים, עד שלא יכולתי להתנגד או לזוז, ומגע מירצפות חררי-האמבטיה הקרות מתחת לגופי העירום, וקולות בלתי-מוכרים ומילמולים, וצליל מתכתי מתערב בהם, שהזכיר לי את צליל סכיניו של הקצב, כאשר היה משחיוו לנגד עינינו לפני ששחט את כיבשת-החג.

הם קפא בעורקיי. דימיתי ששרר דדים גנבו אותי ממיטתי והם עומדים לשחוט אותי. שמעתי סיפורים רבים כאלה מפי סכתי, הכפרה הוקנה. הקשבתי בריכוז לצלילי המתכתי, וכשפסק, כמעט עמד ליבי מפעום. חשתי, כעוד נשפתי נעצרת ועיניי אינו

## מרגיזה את הדתיים

הד"ר נוואל אל-סעדאוי, הפמיניסטית המצרית המפורסמת ביותר, נולדה ב-1933. בכפר טהלה שעל גדות הנילוס. היא רופאת-נשים במיקצועה, נמנית עם חוגי-השמאל. חיברה ספרים רבים על בעיות האשה המצרית והאשה הערבית בכלל, שהעלו נגדה את המתם של החוגים הדתיים. בשי-1972, היא הודחה ממישרתה הבכירה, כמנהלת המחלקה לבריאות-הצני בור במישרד-הבריאות. בעיקבות סורי הצנוורה, המשיכה למרסם את כתביה בבירור.